

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2336/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Милојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3643/21 од 04.02.2022. године у седници одржаној дана 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3643/21 од 04.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3643/21 од 04.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1561/19 од 29.04.2021. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име неисплаћене увећане плате – додатка на плату по основу дежурства ван радног времена (приправности) у периоду од 20.11.2016. године до 20.11.2019. године исплати износ од 153.062,68 динара са законском затезном каматом од 09.02.2021. године до исплате и износ од 41.532,94 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 09.02.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 90.960,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3643/21 од 04.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1561/19 од 29.04.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Предмет тужбеног захтева је исплата додатка на плату по основу приправности (дежурства ван радног времена) у периоду од 20.11.2016. године до 20.11.2019. године. По оцени Врховног суда, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите и начин пресуђења, нема разлога за одлучивање по посебној ревизији из члана 404. ЗПП иако су измењене одредбе важећег Закона о полицији.

Наиме, у погледу одлуке о праву на исплату увећане плате по основу приправности нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, без обзира на измене важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“ број 6/26, 24/18, 87/2018) у одредбама члана 156. ст.2. и 3. (изменом у броју 24/18 од 26.03.2018. године) и члана 187. Закона о полицији (изменом у броју 87/2018 од 13.11.2018. године) које на другачији начин регулишу начин и форму одређивања приправности (уређену Правилником о приправности за рад - „Службени гласник РС“ бр.16/17 од 27.02.2017. године).

Побијана другостепена пресуда у погледу одлуке о праву на додаток на плату по основу приправности донета је у складу са правним схватањем Врховног суда израженом у више ревизијских одлука, да тужилац као полицијски службеник има право на увећање плате по основу приправности за ранији период у смислу члана 147а став 1. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/05...64/15) који полицијском службенику признаје право на остваривање додатка на плату и за дежурство ван радног времена (приправност), као и на основу члана 12. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.22/15...7/19). То право му припада и на основу важећег Закона о полицији („Сл. гласник РС“ број 6/2016, са изменама у бројевима 24/2018, 87/2018) на основу новелираних члана 156. став 2. и 3. и члана 187. а у вези одредби цитираног Правилника о приправности за рад, у конкретно утврђеној чињеничној ситуацији када је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, тужилац доказао да је у релевантном временском периоду био приправан (у стању потребног степена спремности) по усменом налогу непосредног руководиоца, а да тужена није доказала супротно (да му такав усмени налог није издат и да није био приправан) без обзира на новоустановљену обавезу тужене цитираним одредбама новелираног Закона о полицији, да се у ситуацији одређивања приправности полицијских службеника доноси посебан распоред рада или писани налог од стране непосредног руководиоца, а обзиром на то да постоји изузетно и могућност издавања усменог налога (са обавезом издавања образложеног писаног налога у року од 24 часа).

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име додатка на плату по основу приправности поднета је 20.11.2019.године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 153.062,68 динара који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић